

Urăște Dumnezeu păcătosul?

Urăște Dumnezeu păcătosul?

“Pentru că așa zice Cel măreț și Cel înălțat, Cel care locuiește în eternitate și al cărui Nume este Sfânt: Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhul celor smeriți și să înviorez inima celor zdrobiți.” Isaia 57:15

În acest verset Scriptura Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind absolut transcendent în preamărirea, eternitatea, excelența și cuprinderea Sa. Aceasta ne spune că Dumnezeu este transcendent în sfințenia Sa și, în același timp, transcendent și în inima Sa. Dragostea lui Dumnezeu își are sursa în El Însuși astfel încât El poate iubi cu satisfacție când lucrurile sunt așa cum trebuie să fie, și El poate iubi cu compasiune în ciuda a ceea ce sunt sau a ceea ce am făcut.

Sfințenia lui Dumnezeu își are sursa în Sine Însuși și e întotdeauna manifestată pentru excelență și întotdeauna împotriva oricărui rău. Când citim diferite versete putem vedea care atribute sunt afirmate. Totuși, aceasta nu înseamnă că celelalte atribute ale lui Dumnezeu nu sunt exercitate.

În Psalmul 22:2 citim: “Dumnezeule, strig ziua și nu-mi răspunzi; și noaptea și nu am odihnă.” Aici privim sfințenia lui Dumnezeu când Domnul Isus purta păcatul nostru. “Scapă-mă din gura leului. Mi-ai răspuns dintre coarnele bivolului.” (Ps 22:21) Aici vedem inima lui Dumnezeu răspunzând Persoanei și lucrării Domnului.

În Ioan 3:16, inima lui Dumnezeu este recunoscută în dragostea și sfințenia lui Dumnezeu față de cel care pierе. În Ioan 3:36 este văzută asigurând viață veșnică iar sfințenia lui Dumnezeu este văzută în mânia. În psalmi și în alte părți vedem același lucru. Ura este singurul răspuns posibil al sfințeniei lui Dumnezeu în relație cu răul moral. Mila, bunătatea plină de iubire, iertarea din abundență et., este expresia și proviziunea inimii lui Dumnezeu în dragoste.

Următoarea întâmplare adevărată ar putea fi de ajutor.

“Un evanghelist francez, Paul J. Loizeaux, predica într-un anumit loc, și într-o zi cineva a venit la el și i-a zis: “Poți să vezi o femeie foarte bolnavă? Ne e teamă că moare. E tulburată cu privire la sufletul ei și nu pare să înțeleagă calea.” Bineînțeles că a mers bucuros, cum ar face oricare în asemenea împrejurări. După ce a intrat în cameră și s-a așezat lângă pat, femeia a spus: “Spune-mi ce e necesar pentru ca sufletul meu să fie salvat și păcatele iertate.” El i-a spus vechea poveste, povestea Crucii. I-a spus cum Și-a arătat Dumnezeu dragostea față de noi prin aceea că Hristos a murit pentru noi pe când eram păcătoși. I-a spus cum, atârând pe cruce în acele ore cumplite, întunecate, binecuvântatul nostru Domn Isus a băut cupa mâniei pe care o meritam noi, în locul păcătoșilor, și a adus jertfă pentru păcat; și cum Dumnezeu poate îndreptăți pe oricine care crede în El, Cel care a înviat din morți.

Când El a terminat, ea a spus: “O, da, Știu, înțeleg toate acestea, dar nu văd cum pot ști că păcatele mele sunt iertate.”

Din nou, foarte răbdător, el a spus aceeași poveste, dar a încercat să o prezinte într-o lumină puțin diferită. I-a spus că Domnul Isus a fost marea jertfă pentru păcat, că El s-a oferit pe El Însuși pentru păcatele noastre; că El a fost făcut păcat pentru noi, El care n-a cunoscut păcat, ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Și când a terminat, ea a spus: “Înțeleg, dar asta e tot ce se cere?”

Evanghelistul a țâșnit de pe scaun. Era un om foarte iute și uneori se aprindea chiar și după ce a devenit creștin. El a vorbit pe un ton care a scuturat camera: “Femeie rea!” Și ea, zăcând bolnavă a fost aproape îngrozită și i-a răspuns: “Domnule, de ce îmi vorbești așa?” “Femeie rea! Femeie îngrozitoare! Mă întrebi ce e necesar ca să fii mântuită. Îți spun cum Dumnezeu a lăsat cerul ca să-ți mântuiască sufletul păcătos. Îți spun cum Și-a trimis propriul Fiu binecuvântat ca să-Și dea viața pentru tine. Îți spun cum a fost părăsit de Dumnezeu pe cruce, iar tu ai nerușinarea de a privi chiar în fața lui Dumnezeu și să spui “Asta e tot?” Ce ai vrea mai mult? Asta e tot ce Însuși Dumnezeu a putut face.” Ea a izbucnit în lacrimi și a spus: “Domnule, înțeleg. Nu realizam ce spuneam. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce a făcut. E suficient! Dacă e suficient pentru Dumnezeu, cu siguranță e suficient și pentru mine!”